

1 Corinteni 2,6-8

Dorința corintenilor după „înțelepciune” a respins-o apostolul Pavel cu toată seriozitatea în trei secțiuni legate strâns una de alta: capitolul 1,18-25; 1,26-31; 2,1-5. Dar apostolul Pavel știe foarte bine: în noi nu a fost pusă nicio dorință, pentru care Dumnezeu să nu aibă deja și mijlocul pentru liniștirea ei. Numai satisfacerea egoistă și despotică ne este refuzată, deoarece ea este aparentă și în realitate strică. De aceea apostolul Pavel poate să respingă cu toată hotărârea cerința după „înțelepciune” și totuși acum, după toate aceste lămuriri, poate să scrie: *»Totuși, ceea ce propovăduim noi printre cei desăvârșiți, este o înțelepciune¹.*« Dacă în toate popoarele pământului în mituri, în religii, în poezii și filozofii se luptă ca să se obțină un tablou de ansamblu al realității și în mod deosebit să se înțeleagă natura omului și sensul vieții lui, să respingă oare Dumnezeu, și să condamne aceasta? Nu, Dumnezeu satură această foame a inimii omului. Dar desigur, numai El Însuși »în înțelepciunea lui Dumnezeu« poate s-o facă.

Dar cum o face? Ce este această »înțelepciune a lui Dumnezeu«? Este foarte important pentru înțelegerea acestei epistole, și în general pentru înțelegerea întregului creștinism, ce înseamnă prima propoziție a secțiunii noastre: *»Totuși, ceea ce propovăduim noi printre cei desăvârșiți, este o înțelepciune.*« Vrea apostolul Pavel să spună, că până acum a vorbit numai despre »cuvântul crucii«, ca despre un mesaj de care au nevoie cei ce nu sunt mântuiți sau sunt începători în creștinism; dar corinteni trebuie să știe, că el are o învățatură pentru creștinii maturi, care este cu mult mai înaltă decât aceasta și el le face cunoscut o „înțelepciune”? Dar tocmai propovăduirea crucii este cea mai adâncă înțelepciune a lui Dumnezeu. Desigur, numai »cei desăvârșiți« pot să recunoască aceasta. Așa vrea el să spună? Sfârșitul capitolului 3 și întreg contextul de la capitolul 1,18 dovedește clar, că numai acesta este înțelesul corect al primei propoziții din versetul 6, și aceasta a vrut apostolul Pavel să spună.

Aici noi trebuie să luăm decizii, care determină întreaga noastră teologie și întreaga noastră existență de creștini. Tot mereu s-a privit în Biserică propovăduirea crucii, mesajul despre îndreptățirea păcătoșilor, ca o simplă „primă treaptă” a creștinismului, pe care creștinul »desăvârșit« trebuie s-o traverseze pentru a ajunge la ceva „mai înalt”. Dar apostolul Pavel în scrierile sale a luptat împotriva acestui pretins „mai înalt”, ca fiind o amenințare gravă a adevăratei existențe de creștin (Epistola către Galateni, Epistola către Coloseni) și caută să arate corintenilor (așa cum face, în alt fel, romanilor), că lucrul cel mai înalt și cel mai adânc, »neprihănirea« desăvârșită precum și adevărata »înțelepciune«, constă tocmai în faptul, că Hristosul lui Dumnezeu a murit pentru noi păcătoșii pe lemnul blestemat. Hotărârea noastră, că cu adevărat nu vrem să mai știm absolut nimic altceva, decât numai pe Isus Hristos și pe El răstignit, se ia în interiorul ființei noastre și este hotărârea împotriva eului în favoarea dragostei. Aceasta o va arăta apostolul Pavel pe parcursul scrisorii.

Desigur, această înțelegere corectă o au numai »cei desăvârșiți«. Cuvântul ne pare străin. Noi suntem sensibili față de orice „perfecționism”, față de orice închipuire și aroganță cu privire la »desăvârșire«. Ne gândim imediat la epistola către Filipeni 3,12, unde chiar apostolul Pavel respinge orice „perfecțiune” cu privire la sine. Dar tocmai în Filipeni 3, câteva versete mai departe, el folosește cuvântul »desăvârșit« pentru anumiți membrii ai Adunării (Filipeni 3,15). Deci nu are nimic a face cu „perfecționismul”, dar are foarte mult a face cu faptul, că în viața celor născuți din nou există o creștere și o maturizare. În capitolul 3 versetul 1 și următoarele ale scrisorii adresate Corintenilor, apostolul Pavel spune corintenilor mândri, siguri pe ei înșiși și pe nivelul lor înalt de creștini, că ei erau »prunci«, cărora nu putea să li se dea »hrană tare«. Sunt însă și creștini „majori”, „maturi”, maturizați. În opoziție cu cei începători ei sunt numiți „teleioi”². Ei sunt creștini, așa cum ar trebui să fie un creștin, și în acest sens sunt »desăvârșiți« (compară cu 1 Corinteni 14,20; Efeseni 4,13; Coloseni 1,28; 4,12; Evrei 5,14).

¹ Aici apostolul Pavel folosește iarăși cuvântul „noi” în locul cuvântului „eu”; el nu este singurul care »propovăduiește înțelepciunea«. Da, tocmai în acest domeniu el nu vrea să fie cel mai proeminent, singurul care are o înțelepciune deosebită. Aceasta ar fi atunci cea înțelepciune a eului, de care el voia să apere pe corinteni.

² Cuvântul „teleioi” se întâlnește și în vorbirea culturilor misterelor, pentru ca să desemneze pe cei ce sunt pe deplin consacrați. Este posibil ca pe terenul grec, apostolul Pavel să fi folosit expresia în acest sens. Dar cuvântul se referă în modul foarte general și la ființele maturizate și poate fi folosit și pentru animalele mature în opoziție cu puii lor. Acest sens general al celor crescuți, al celor maturi, al celor majori, redă tocmai ce vrea să spună apostolul Pavel aici și în

Printre acești »desăvârșiți«, apostolul Pavel propovăduiește înțelepciunea, »dar nu a veacului acestuia (în greacă „Aeon”)«. Cuvântul „aeon” înseamnă „epoca lumii”. Aici, ca și în Galateni 1,4, se folosește la modul general și înseamnă tot timpul lumii, începând de la căderea în păcat. Acest tot timp al lumii are amprenta lui univocă tocmai prin căderea în păcat, prin »înstrăinarea« de Dumnezeu (Efeseni 4,17 și următoarele versete). De aceea și toată »înțelepciunea” acestui aeon, oricât de impunătoare și deșteaptă ar fi în sine însuși, este nefolositoare în cunoașterea adevărului divin. De aceea apostolul Pavel nu vrea și nu poate avea nimic cu această »înțelepciune” și nicidecum nu se poate baza pe ea. Am văzut deja, că »lumea, cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu« și nici nu putea s-o cunoască în caracterul ei. Cât de mult ar trebui un mesager al lui Hristos cel răstignit să se folosească de această înțelepciune a lui Dumnezeu!

În privința aceasta, apostolul Pavel nu privește »acest aeon” numai ca o chestiune a omului. Deja iudaismul știa de puterile îngeresti, care stăpânesc lumea și istoria popoarelor din lume (compară cu Daniel 10,8-21). Apostolul Pavel primește această convingere, care a fost dăruită poporului său. El vorbește despre »stăpânitorii acestui aeon« și prin aceasta nu înțelege pe împăratul de la Roma și pe prinții popoarelor mari și mici. El se gândește la îngerii, pe care în altă parte îi denumește »scaune de domnii, dregătorii, domnii, stăpâniri» (Coloseni 1,16; Efeseni 6,12). Sunt însă »îngeri” care s-au lăsat să fie desprinși de Dumnezeu, și de aceea aparțin »acestui aeon« și merg în întâmpinarea judecării lui Dumnezeu, la care va participa și Biserica lui Isus (1 Corinteni 6,3; 2 Petru 2,4). Desigur aceste ființe îngeresti au o »înțelepciune”, care este mult mai mare și mai cuprinzătoare decât înțelepciunea omenească. Dar înțelepciunea îngerilor vrăjmași ai lui Dumnezeu este marcată de un motiv împotrivor lui Dumnezeu și de aceea este lipsită de dragoste și este distrugătoare. Înțelepciunea, pe care o aduce apostolul Pavel ca mesager al Domnului Isus, poate să stea în deplină opoziție cu »înțelepciunea stăpânitorilor acestui aeon»³.

Înțelepciunea, pe care apostolul Pavel o aduce celor desăvârșiți, este cu totul altfel. »Noi propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică și ținută ascunsă, pe care o rânduiuse Dumnezeu, spre slava noastră, mai înainte de veci.« Ceea ce omul dorește așa de mult și care totuși în concepția lui despre lume nu reușește să aibă, privirea în sensul și scopul acestei creații enigmatice, și în ea această ființă enigmatică „omul”, tocmai aceasta poate »înțelepciunea lui Dumnezeu» să ne dea. Desigur, în privința aceasta ea rămâne o »taină«. Ea este »înțelepciunea ascunsă«. O »taină« este ceva, pe care nu toți pot s-o știe în mod simplu, ca și cum ar fi general cunoscută și de înțeles. Așa de exemplu oamenii pot avea o taină a lor, și este treaba lor, dacă vor să spună ceva despre ea, și cui vor să spună. Cu totul altfel Dumnezeu are o taină prețioasă în inima Sa. Este planul Său minunat de dragoste, pe care El deja »înainte de aeon«, înainte de crearea lumii, »l-a rânduit spre slava noastră«. Nimeni nu a știut ceva despre acest plan. De aceea în versetul 10 este o explozie de bucurie a Bisericii: »Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său.« Noi putem acum să cunoaștem taina. O »taină« nu este însă o »enigmă”. O enigmă este total de neînțeles, până în momentul când s-a »dezlegat”, după aceea ea este pe deplin clară. O »taină« este dimpotrivă desigur comunicabilă și de înțeles, dar chiar dacă este înțeleasă și cunoscută rămâne o adâncime nepuizabilă și se ridică deasupra oricărui raționament și deasupra oricărei priceperi. Așa vorbește apostolul Pavel despre »taina« în comportarea lui Israel (Romani 11,25), despre »taina« Bisericii (Efeseni 3,3; 5,32; Coloseni 1,26 și versetele care urmează), despre »taina« fărădelegii (2 Tesaloniceni 2,7) și apoi și despre »tainele« lui Dumnezeu, peste care sunt puși apostolii ca administratori (1 Corinteni 4,1). Tot așa este o »taină« și marele plan al lui Dumnezeu cu creația, și în mod deosebit cu omul, dar care nicidecum nu este de nerecunoscut, dar este așa de mare și de minunat, că nu se poate pătrunde și stăpâni spiritual de »înțelepții, cărturarii și dueliștii în cuvinte ai aeonului acesta”, așa cum voiau corinteni. Superioritatea mândră a omului, cu care el își dorește să primească în mână chiar și pe Dumnezeu și planul creației Sale, trebuie să se dea în lături dinaintea acelei adorări uimitoare, cu care apostolul Pavel încheie capitolul 11 al epistolei către Romani: »O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!« (versetul 33). Dar tocmai atunci când omul închinându-se lui Dumnezeu renunță la toată mărimea eului său, el nu pierde nimic, ci câștigă o înălțime, care depășește toate așteptările, pe care dragostea minunată a lui Dumnezeu a hotărât-o

capitolul 14,20 și în Efeseni 4,13. Recurgerea la vorbirea misterioasă este deci neîntemeiată și la un israelit ca apostolul Pavel neverosimilă.

³ Și aici apostolul Pavel este de aceeași părere cu Iacov, există o »înțelepciune“, care este »pământească, firească (sau: sufletească), drăcească« (Iacov 3,15).

pentru el. Planul tainic al lui Dumnezeu cu privire la lume are ca țintă »slava noastră«. Ceea ce a fost deja conceput în planul creației omului, o creatură după chipul lui Dumnezeu, se va realiza la ținta finală. De aceea Domnul Isus în ultima Sa discuție cu Tatăl a putut să spună: »Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea« (Ioan 17,33). Căci tocmai în a vedea pe »Domnul slavei«, »așa cum este El« (1 Ioan 3,3), noi vom deveni »asemenea Lui«, definitiv acel om „minunat”, având un »trup al slavei« (Filipeni 3,21). Lucruri care nu se pot descrie a pregătit Dumnezeu pentru om. Așa nespus de mare este omul⁴.

«Înțelepciunea» lui Dumnezeu nu are numai scopului înalt, pe care El Și l-a propus pentru creație și pentru om, ci în mod deosebit ea este valabilă pentru drumul uimitor, pe care nimeni nu l-a bănuț, pe care merge Dumnezeu, ca să obțină acest țel, cu toată căderea în păcat și starea de pierzare a omului și cu toată puterea și viclenia satanei. Prin aceasta devine clar, că înțelepciunea lui Dumnezeu nu este o înțelepciune care trece peste nebunia propovăduirii crucii. Nu, tocmai crucea este punctul central al planului lui Dumnezeu cu lumea. Toate căile lui Dumnezeu se îndreaptă spre cruce, de la prima evanghelie din Geneza 3,15, apoi prin chemarea lui Avraam, alegerea lui Israel, trimiterea profeților, până la venirea Domnului Isus în lume. Și de la cruce pornesc în lume toate faptele de salvare ale lui Dumnezeu, până la revenirea Domnului și reînnoirea întregii creații. Și când va veni desăvârșirea, toată bucuria adorării va fi pentru »Mielul, care este vrednic« (Apocalipsa 5,12); cetatea »o luminează slava lui Dumnezeu, și făclia ei este Mielul« (Apocalipsa 21,23). O taină a înțelepciunii de nepătruns și demnă de adorare a lui Dumnezeu se cuprinde în faptul că toată dăruirea Fiului sfânt al lui Dumnezeu, jertfa Sa deplină, în ascultare, este pentru salvarea celor pierduți, a dușmanilor lui Dumnezeu.

Dacă noi, ca și creștini maturi, recunoaștem această înțelepciune a lui Dumnezeu, atunci cantitativ nu vom ști mai mult decât propovăduirea crucii, dar vom ști și vom înțelege calitativ altfel, mai profund, mai cuprinzător, mai uimitor⁵.

Această înțelepciune a lui Dumnezeu »n-a cunoscut-o niciunul din frunțașii acestui aeon«. Nu pentru că ei nu au fost suficient de înțelepți, ci din cauză că în dușmănia lor față de Dumnezeu erau orbi. În egoismul și lipsa lor de iubire nu pot înțelege dragostea Lui jertfitoare, care a dat la moarte pe Fiul Său sfânt și curat, pentru nelegiuții, păcătoși și dușmani (Romani 5,5 și versetele următoare). Ei nu pot înțelege »nebunia« lui Dumnezeu și »slăbiciunea« crucii. Gândeau că prin crucificarea lui Isus vor putea să dea o lovitură decisivă domniei lui Dumnezeu. În felul acesta ei stau ca cei mai mari răspunzători de răstignirea lui Isus (fără să anulăm responsabilitatea oamenilor). Dar așa cum conducătorii lui Israel nu au bănuț nimic ce realizează ei prin măsurile lor de răstignire a Domnului Isus, și împotriva voii lor au făcut ca planul lui Dumnezeu să ajungă la țintă (compară cu Faptele Apostolilor 13,27), tot așa și stăpânirile dușmane lui Dumnezeu din locurile suprapământene, prin răstignirea Domnului Isus au obținut exact ceea ce nu voiau, și prin aceasta au pricinuit propria lor nimicire. Ele sunt acum »cele care vor fi nimicite«. De aceea apostolul Pavel constată: »Căci dacă ar fi cunoscut-o (înțelepciunea lui Dumnezeu), n-ar fi răstignit pe Domnul slavei.«

Taina nu se referă atât de mult la Biserică (la Adunare), ci se referă mult mai mult la alegerea, pentru a avea parte de natura divină și la primirea ca copii prin nașterea din nou, și nu prin moștenire. Această slavă a rămas total necunoscută frunțașilor veacului acestuia, cu toată înțelepciunea lor, »Căci dacă ar fi cunoscut-o (înțelepciunea lui Dumnezeu), n-ar fi răstignit pe Domnul slavei«, pe Domnul Isus, care posedă această slavă în propria persoană, și pe care a revelat-o și a făcut-o cunoscut. În scrisoarea adresată Efesenilor apostolul se ocupă mai mult cu această temă, deoarece efesenii erau mai spirituali și nu mai erau copii la minte, care au nevoie de lapte, ca și corintenii. El vede acolo Adunarea deja așezată »în locurile cerești«

⁴ De aceea a fost o pierdere mare, o pierdere care a desfigurat întreg creștinismul, atunci când ne-am obișnuit să privim ca țintă „obținerea mântuirii”. „Mântuiți” devenim acum și aici. Ținta însă nu este „mântuirea”, nu este savurarea netulburată a fericirii personale, nu este un loc sigur în cer, ci este slava deplină! Cât de cu totul altfel am trăi noi, am lăuda, am iubi, dacă am înțelege această țintă!

⁵ Spurgeon, acest mare și deosebit de bogat lăuntric predicator, a spus pe ultimul său pat de boală: „Teologia mea devine tot mai simplă, ea constă numai din patru cuvinte: Isus a murit pentru mine.” Exact aceasta a înțeles el când era de 16 ani. „Mai mult” nu a știut omul lui Dumnezeu maturizat și bătrân. Dar cât de cu totul altfel, cât de împlinit spunea inima lui acum aceste cuvinte!

(Efeseni 2,6) și prezintă în chip minunat plinătatea și mărimea hotărârilor lui Dumnezeu în împlinirea lor, în timp ce la corinteni această temă este amintită numai în treacăt și numai în contrastul ei deplin cu înțelepciunea fără valoare a veacului acestuia. El vrea aici să pună în lumină nebunia omului.

Începând cu versetul 6 se prezintă o a treia trăsătură de caracter a creștinului. Prima a fost, că el a sfârșit cu tot ce ar putea să fie în firea pământească (în carne) omul cel mai deosebit; a doua trăsătură este, că el posedă în Hristos o viață nouă, dăruită de Dumnezeu, o natură nouă, cu toată desăvârșirea pe care o are această natură. A treia trăsătură este, că el posedă puterea acestei vieți, pe Duhul Sfânt, care poate să cerceteze toate lucrurile, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.

Însă înainte de a se ocupa mai detaliat cu această temă, el atinge o temă, pe care el atunci când a fost la corinteni, nu a considerat-o necesară, deoarece atunci nu dorea să știe nimic altceva la ei, decât numai pe Hristos, și El răstignit. Este adevărat, pentru creștin sunt și alte lucruri decât crucea: este taina ascunsă în Dumnezeu înainte de începerea timpului, o înțelepciune, pe care numai aceia pot s-o înțeleagă, care au sfârșit-o cu starea lor veche, și pe care apostolul îi numește »desăvârșiți«, sau oameni maturi. Și despre această înțelepciune vorbește el cu plăcere acelor, care prin condamnarea lor de sine înșiși au ajuns la o stare spirituală, care i-a făcut capabili s-o înțeleagă. Această taină a fost dintotdeauna ascunsă în Dumnezeu; căci – minunată realitate! – Dumnezeu a hotărât din veșnicie să ducă pe om în slavă. Cum a făcut El să devină realitate această hotărâre din inima Lui?

Apostolul nu voia să vorbească cu corintenii despre aceasta, pentru că așa cum am văzut, ei erau ”îngâmfați”, și dacă le-ar fi spus că ei erau destinați pentru slava veșnică, ar fi primit o părere și mai înaltă despre ei înșiși. Dar existau și oameni maturi, cu care el putea să vorbească despre aceasta, oameni, care terminaseră cu ei înșiși și care în Hristos și-au găsit toată desăvârșirea. Ce a făcut deci Dumnezeu, ca să poată să îplinească planurile Sale cu privire la introducerea omului în slavă? Omul căzut în păcat a fost, din cauza păcatului, total despărțit de slava lui Dumnezeu. De aceea era necesar, ca el să fie eliberat de jugul păcatului, nu numai de păcatele sale, ci și de natura lui păcătoasă. Înțelepciunea lui Dumnezeu a găsit Mjlocul, ca să îplinească gândurile Sale ascunse, pentru ca pe de o parte să termine cu omul vechi, cu natura sa veche, și pe de altă parte să pună înaintea Sa un om nou, care avea propria Lui natură și care era capabil să-L înțeleagă. Și pentru ca să termine cu omul vechi, a trebuit Isus să moară. În aceasta s-a arătat prima parte a înțelepciunii lui Dumnezeu. Acum, după ce lucrarea este înfăptuită, noi înțelegem, pentru ce a fost necesar ca Dumnezeu să jertfească pe propriul lui Fiu. În timp ce la sfârșitul capitolului 1 se găsește a doua parte a înțelepciunii: Dumnezeu ne-a dat o natură nouă, propria Lui natură. În Hristos ne-a eliberat de starea noastră veche, și tot în Hristos ne-a dat o natură nouă, pe care el o poate recunoaște ca fiind pe deplin în concordanță cu gândurile Sale; căci noi am fost aleși în Hristos, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui în dragoste. Dragostea Lui se odihnește asupra noastră în aceeași măsură nelimitată, în care ea se odihnește pe Hristos. Cu adevărat, noi avem motive să ne plecăm înaintea lui Dumnezeu, când ne gândim, că El ne iubește cu aceeași dragoste, fără nicio diferențiere, cu care El iubește pe Fiul Său! O desăvârșire de felul acesta ne dă dreptul la slava lui Dumnezeu! Aceasta era înțelepciunea pe care apostolul o vestea.

Să observăm, că cuvântul „desăvârșit” este deseori greșit interpretat. Multe suflete gândesc, că un om desăvârșit este un om total eliberat de păcat, că el nu mai poate păcătuia aici jos; dar Dumnezeu nu ne spune niciodată așa ceva. Pentru El un om desăvârșit este un om ”matur”, a cărui înțelegere cu privire la iertarea păcatelor sale este mult mai mare; acest ultim adevăr este înțeles de orice copilași în credință și era partea corintenilor din ziua întoarcerii lor la Dumnezeu. Cel ”matur” știe, că Dumnezeu, după ce El la cruce a făcut judecata definitivă a lui ca păcătos, l-a adus acum în prezența Sa ca om nou în Hristos, făcut una cu Hristos, așa că el poate fi văzut acum în Hristos. Nu este așa, că acum eu nu mai trebuie să privesc ce este în inima mea; dimpotrivă, eu trebuie să mă zmeresc adânc, dacă mă gândesc la felul cum eu realizez pe pământ poziția mea cerească; dar aici este vorba de ce vede Dumnezeu, că Dumnezeu pe baza morții și învierii lui Hristos vede în mine desăvârșire necondiționată, și eu mă aplec în țărână înaintea Lui. În această cunoaștere găsesc apoi motivul pentru o umblare sfântă, demnă de Dumnezeu.

Dacă fruntașii veacului acestuia ar fi știut, că scopul lui Dumnezeu în dăruirea Fiului Său a fost să obțină pentru oameni un plan așa de minunat, cu siguranță nu ar fi răstignit pe Domnul slavei; dar ei au fost total neștiutori cu privire la ce noi astăzi ca creștini cunoaștem. Aceste lucruri, complet noi, nu au fost revelate în Vechiul Testament; de asemenea Vechiul Testament ne face cunoscut numai slăvilă legate de acest pământ și nu ne face cunoscut

Înțelepciunea lui Dumnezeu rânduită de Dumnezeu spre slava noastră

hătărările lui Dumnezeu cu privire la cer. Acestea ultime constituie »înțelepciunea lui Dumnezeu cea tainică«. Este foarte interesant să comparăm locul din profetul Isaia cu cele spuse aici. Isaia spune: »Niciodată nu s-a pomenit, nici nu s-a auzit vorbindu-se, și cum nici n-a văzut vreodată ochiul așa ceva: anume ca un alt dumnezeu afară de Tine să fi făcut asemenea lucruri pentru cei ce se încred în el.« (Isaia 64,4) Apostolul adaugă acestui loc cuvintele: »Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.« Nimeni în Vechiul Testament nu a văzut lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru ai Săi; numai Dumnezeu le cunoștea; dar I-a făcut plăcere, ca în timpul de față să ne facă cunoscut prin Duhul Său planurile ascunse ale inimii Sale, să le auzim, să le vedem și să ne lase să le cercetăm.